

Beretning 2019

Inden jeg lægger ud vil jeg lige fastslå, at jeg i denne beretning – ligesom i vores øvrige kommunikation – mener både lærere og børnehaveklasseledere, når begrebet lærere anvendes.

OK18 – kommissionen kommer

Da vi havde generalforsamling for et år siden, var vi midt i et overenskomstforløb, der på daværende tidspunkt tegnede til at ende i en konflikt. Ikke bare på de områder, hvor medlemmer af DLF arbejder, men faktisk på hele det offentlige område. Konflikttrommerne buldrede løs, og mens vi lokalt og centralt forsøgte at gøre os klar på den konflikt, der virkede uundgåelig, så sad Anders Bondo og de andre forhandlere på lønmodtagersiden inde bag murene ved Forligsinstitutionen på Sankt Annæ Plads i København, hvor de sammen med arbejdsgivernes repræsentanter forsøgte at lande en aftale, der på den ene side kunne slukke konflikttrommerne, og som på den anden side – og i min optik noget vigtigere – kunne være et stort skridt i retning af at løse de udfordringer, vi gik til OK18 med.

Den 27. april sidste år, St. Bededag, var jeg kaldt til kredsformandsmøde i København – varslingen kom aftenen før via SMS og det var ikke første gang i forløbet, at vi blev kaldt ind.

Begrundelsen for indkaldelsen blev ikke meldt ud, men på togturen derover begyndte det at forlyde på de sociale medier, at der var indgået et forlig, så konflikten blev afblæst. Indholdet i forliget slap der ikke noget ud om der, men Anders og Ziegler havde, kort inden jeg ankom til Forligsinstitutionen ved middagstid, lavet deres livetransmitterede door-step-interview, hvor de fortalte, at der var et resultat.

Da Anders insisterede på at ville orientere os kredsformænd først om resultatet, så kom der ikke noget konkret ud om, hvordan problematikken omkring lærernes arbejdstid var løst. Jeg lyver ikke, når jeg siger, at jeg oplevede en sand feststemning på Sankt Annæ Plads i de følgende minutter. Ziegler stillede sig op på en scene med en mikrofon og blev, som jeg oplevede det, nærmest tiljublet af de demonstranter, der i dagevis havde gjort en stor indsats for at lægge pres på forhandlingerne. Der blev sunget, jublet og grint.

Det var mere, end jeg lige umiddelbart kunne rumme at deltage i, fordi der stadig var så meget, der var usikkert, så jeg trak væk fra masserne sammen med at par kolleger, der delte min skepsis.

Vi håbede, men ville gerne høre nærmere om indholdet, inden vi deltog i fejringen.

Lad mig være helt ærlig: Efter at have hørt Anders med egne ord forklare resultatet og de alternativer, der var, så var jeg mere til gravøl, end jeg var til fest. Resultatet indebar jo ikke en løsning på vores arbejdstid. Vi fik en kommission, der skulle granske vores arbejdstid og komme med anbefalinger, og derudover fik vi nogle fine formuleringer om en Ny Start sammen med KL.

Fra Anders gik ud på det dørtrin sammen med Ziegler og til vi fik forklaret indholdet, der havde jeg – trods min skepsis – nået at håbe, ligesom alle andre, at det rent faktisk var lykkedes at skabe et mirakel inde i Forligsinstitutionen. Og derfor var resultatet alt andet, end det vi drømte om.

Hvorvidt vi skulle have taget konflikten, eller om det resultat, der blev landet, var bedre, det bliver der vist aldrig universel enighed om. Men urafstemningen gav et markant JA til forliget, selvom jeg lyttede mig til, at det var de færreste, der syntes, det var et resultat, som skulle få champagnepropperne til at springe.

Og så var det så det resultat, vi havde. OK18 var startskuddet på en Ny Start omkring folkeskolen, og en kommission skulle frem til udgangen af 2019 afdække lærernes arbejdstid m.m. for at komme ud med nogle anbefalinger, som parterne så skulle kaste sig over at forhandle ud fra, når kalenderbladet blev vendt til 2020.

Der er kommet en Ny Start omkring folkeskolen mange steder, og KL gør faktisk en del for at vise, at de mener det, ligesom der fra DLF's side bruges mange kræfter på at få det til at lykkes. Mange steder er der nye aftaler om arbejdstid, som er udsprunget af en ny politisk vilje til at finde aftalte løsninger. Lige for tiden kan man se nye aftale poppe op næsten dagligt på folkeskolen.dk.

Det er bl.a. også med det afsæt, at politikerne lokalt i Hedensted udsendte en pressemeddelelse om arbejdstidsspørgsmålet, men mere om det senere.

Kommissionen blev umiddelbart symbolet på manges utilfredshed med OK-forligets utilstrækkelighed.

Vi har jo generelt ikke de bedste erfaringer med, at kommissioner reelt ender med at løse ret mange problemer. Til gengæld har de ry for at tage lang tid og bruge mange ressourcer...

Men den her kommission SKAL vi have til at lykkes med at give et fundament, så vi kan komme i mål med nogle aftalte vilkår om arbejdstid, når anbefalingerne er givet. Indtil i sidste uge troede vi ikke, at kommissionen ville komme her forbi, men jeg kan nu afsløre det, som nogle af jer nok allerede ved, nemlig at de kommer til Hedensted Kommune 2 dage i starten af uge 13.

Hedensted Skole og Skolen i Midten er dem, som får besøg og begge steder har de bedt om at tale med skoleleder, viceskoleleder og TR hver for sig, ligesom de skal have et fokusgruppeinterview med 4-6 lærere/børnehaveklasseledere. Derudover har de booket individuelle møder med undertegnede og Finn Gatten, som chef for Læring i Skolen.

Jeg tænker i den sammenhæng at tage afsæt i de svar, som mange af jer bidrog med, da vi i januar lavede en spørgeskemaundersøgelse sammen med Hedensted Kommune, der omhandlede jeres arbejdsvilkår – mere om den undersøgelse lidt senere.

Gearet til fremtiden

Siden Danmarks Lærerforenings kongres i efteråret 2017 har vi vidst, at vi skulle have gang i en debat i organisationen omkring, hvordan vi sikrer, at vi er gearet til fremtiden. Danmarks Lærerforening er stiftet, opbygget og siden hen tilpasset flere gange, men alt sammen er sket i en anden tid. Naturligvis bør man løbende have for øje, om man har den organisation, der passer til tiden, men engang imellem er det nok meget sundt at foretage et serviceeftersyn, der er lidt mere systematisk. Har vores hovedstyrelse den størrelse, som de skal have, og sammensættes den, som den bør? Har kredsene en størrelse og struktur, der sikrer, at vores medlemmer får en sagsbehandling af høj kvalitet, når behovet opstår? Har vi den optimale struktur centralt og lokalt i forhold til at opnå politiske resultater? Har vi den korrekte længde af valgperioder i kredsene? Er fordelingen af arbejdsopgaver mellem kreds og hovedforening, som den bør være? Hvordan sikrer vi, at vi har en organisation, der også tager godt nok hånd om de mindre medlemsgrupper? Rækken af spørgsmål i den proces er i princippet uendelig, så det er derfor blot eksempler på, hvad der er i spil, og hvad der kan komme i spil.

Pga. det tidligere nævnte overenskomstforløb i foråret 2018 er vi først her omkring årsskiftet for alvor kommet i gang med dette arbejde. Tanken med processen er, at beslutninger vedrørende organisationen som udgangspunkt skal tages på det niveau i organisationen, som beslutningerne kommer til at vedrøre. Dvs. er der noget vedrørende Hedensted Lærerkreds, der skal ændres, er det som udgangspunkt denne forsamling, som skal gøre det. Samtidig er det dog planen, at debatten skal tages på centralt niveau på foreningens kongres i oktober 2019.

I Hedensted Lærerkreds har vi også taget hul på de indledende øvelser, idet vi på februar måneds møde med tillidsrepræsentanterne satte fokus på flere af de elementer, som vedrører Hedensted Lærerkreds.

Vi er som kreds lidt specielle, da vi er blandt de mindste kredse i DLF, som har prioriteret at have en konsulent ansat på fuld tid. Det har for os været den rigtige måde at sikre sagsbehandling af høj kvalitet, og derfor er det naturligvis også glædeligt, at det er den oplevelse, som tillidsrepræsentanterne gengiver, at medlemmer har, når de af forskellige årsager har været forbi Jann.

Hvordan vi fortsætter snakken om, hvorvidt vi som kreds er gearet til fremtiden, og hvordan vi fra Hedensted tænker Danmarks Lærerforening fremadrettet, er endnu ikke afgjort, men det er også noget af det, som kredsstyrelsen vil bruge tid på det næste halve til hele års tid.

Nye vinde over folkeskolen

Folkeskolen har siden 2014 kørt efter den reform af skolen, der fulgte i kølvandet på lockouten i 2013, men følgeforskningen, som blev koblet på reformen, har ikke for alvor kunnet dokumentere, at udviklingen er gået som de ministerielle mavefornemmelser forudsagde, dengang den var på tegnebrættet. Der har siden reformens indtog været kraftig kritik af både den understøttende undervisning og elevernes lange skoledage. Kombinationen af disse ting gjorde, at Folketinget tilbage i januar fik landet et nyt forlig om en justering af folkeskolen.

DLF har, såvel i det offentlige rum som bag kulisserne, gjort en kæmpe indsats for, at politikerne fik rettet op på nogle af de fejl, som de begik under den forrige regering, mens andre – fx Skolelederforeningen – stædigt har fastholdt, at det bare skulle have tid. Årsagerne til foreningens arbejde med denne sag er flere. Det handler naturligvis om, at lærernes arbejdsvilkår i den nuværende kontekst er stærkt forringede, fordi der er alt for mange opgaver og alt for få ressourcer til at leve op til de intentioner, der var i Antorinis folkeskolereform. Det skal vi naturligvis arbejde for at ændre. Men rent faktisk går kampen på denne arena også på at fastholde den nordiske skolekultur, som i de sidste årtier har været under stadig stigende pres fra den angloamerikanske skolekultur. Jeg tror desværre, at rigtigt mange af dem, der træffer beslutninger på skoleområdet – både på Christiansborg og på Hedensted Rådhus – mangler blik for, hvad der reelt er forskellen, og hvad vi har været godt og grundigt i gang med at skylle ud med badevandet.

Den konstante talen om *læring* stammer fra den angloamerikanske skolekultur. I en kronik i Politiken i starten af februar i år beskriver en af de klogeste stemmer i vores nationale skoledebat, Brian Degn Mårtensson, at i den tænkning er skole en slags træning, ligesom man træner til at løbe hurtigt.

Det handler om at optimere og forbedre træningsmetoderne med det formål i sigte, at man løber hurtigere, siger Mårtensson. Man går dybest set i skole med det formål, at man bliver bedre til at præstere. Bedre til at kunne noget bestemt.

I den nordiske skolekultur, hvor man taler mere om tilblivelse, handler skolen om, at eleverne skal lære så meget om livet og verden, at de kan træffe individuelle valg, som i sidste ende forhåbentligt kan komme samfundet til gode.

I Hedensted Kommune hører både skole, PPR og UU m.fl. under "*Afdeling for Læring*" med det politiske "*Udvalg for Læring*", som dem, der træffer de overordnede beslutninger.

Kerneopgaven for "*Læring*" er at gøre de unge "*klar til uddannelse og job*".

Det smager ALT for meget af den angloamerikanske skolekultur uden blik for alle de gevinster ved den nordiske skolekultur, som derved går tabt.

Det smager ALT for meget af, at vores elever skal blive dygtige til *noget*, hvor det i stedet vil være langt mere værdifuldt, hvis vi fastholder et fokus på, at de skal lykkes med at blive til *nogen*. Til eventuelle kritikere af den nordiske skolekultur og fokuset på dannelse, så vil jeg gerne understrege, at der ikke er en modsætning mellem det at fokusere på dannelse og det at dygtiggøre sig fagligt.

Dannelse handler om at lære noget for at blive sig selv, så man har forudsætningen for at vælge, hvad man vil. Læring er, som Mårtensson også påpeger, en langt mere styret proces, hvor man skal lære noget med det formål at kunne noget andet, fx et job (eller *uddannelse og job*, som man siger i Hedensted).

Det er grundlæggende forskellige menneskesyn. Jeg har en ambition om, at vi lokalt formår at rokke båden, så politikere og forvaltning opdager, at verden omkring os i de senere år rent faktisk har genfundet fokus på dannelsen, og at vi lokalt halter kraftigt efter der. Det skal vi have gjort noget ved. Vores elever fortjener det, folkeskolen fortjener det, og det danske samfund fortjener det.

Den ændrede kurs ude omkring ses blandt andet i det genfundne fokus på formål i stedet for mål, hvilket på centralt hold er slået igennem i både KL, Undervisningsministeriet og Skolelederforeningen. Det så vi fx i december 2018, hvor repræsentanter fra Hedensted Lærerkreds, lokale ledere og forvaltningen deltog sammen i et af de fælles regionale møder, som Ministeriet, DLF, Børne- og Kulturchefforeningen, KL og Skolelederforeningen i fællesskab afholdt. De 5 parter stod skulder ved skulder for at sikre, at forandringens vinde blev forstået og taget med ud i alle afkroge af landet. Det blev understreget, at de 215 kompetencemål, for hvad eleverne skal kunne, fastholdes, mens de 3170 færdigheds- og vidensmål er gjort vejledende.

Det blev tydeligt tilkendegivet, at de færre bindinger skal give en øget lokal didaktisk frihed til skoler og lærere, og betydningen af lærernes fagprofessionelle dømmekraft og behovet for et professionelt råderum blev understreget.

Vi er pt. ikke der, hvor vi kan sige, at det for alvor er slået igennem i Hedensted, men det skal være tilfældet, når næste skoleår går i gang.

Det var den ambition, vi, der var afsted i december, var enige om.

Jeg tror bare, vi her er nødt til i fællesskab at insistere på, at de her forandringer slår igennem. I er nødt til at stå fast på det på hver enkelt skole samtidig med, at vi fastholder fokus på det kommunalt, for ellers kommer de gode tiltag fra centralt hold aldrig til at antage den form, som de er tiltænkt.

Der skal, som det formuleres fra flere sider efterhånden, genetableres et reelt professionelt råderum for lærerne. Og i det professionelle råderum er mål blot en af flere ligestillede didaktiske kategorier. I det professionelle råderum bør også ligge det at forholde sig til anvendelsen af læringsplatforme.

Arbejdet i læringsplatforme kan bestemt være hensigtsmæssigt i nogle sammenhænge, men vi må altid stille spørgsmål som: Giver det mening? Forbedrer det undervisningen? Er det den rigtige måde at bruge tiden på? Hvis svarene på disse spørgsmål ikke er klart og tydeligt "JA", så skal vi holde os langt fra det og bruge tiden på det, der giver mening i stedet, for vi har ikke tid til at lade være.

Spåkuglen – stillinger og børnetal

De politiske vinde omkring Fælles mål går altså i den rigtige retning, men andre steder går ting desværre i den forkerte retning. Børnetallet i Hedensted kommune har i flere år været faldende, og de små årgange er efterhånden på vej ind i skolerne. Færre elever betyder færre tildelte midler og indimellem også færre klasser. Det kommer vi til at blive ramt af i et eller andet omfang i de kommende år, nogle steder er det allerede sket.

Som lærerkreds vil det nok være at skyde over mål at forsøge at påvirke børnetallet, men når nu det ser ud, som det gør, så har vi sammen med jer i fællesskab en opgave med at forsøge at gøre konsekvenserne af det så skånsomme som muligt. Både for lærere og elever. Når midlerne til skolerne bliver færre, så må det nødvendigvis betyde, at hele skolens budget må holde for, og ikke kun det undervisende personale. Hvis dét bliver tilfældet er konsekvensen nemlig, at kvaliteten af elevernes undervisning daler, mens lærernes arbejdspress tilsvarende stiger.

Færre elever på og færre penge til skolerne skal betyde, at der også er færre ressourcer til ledelse og de øvrige faggrupper på skolerne – ikke kun til lærere. Det er en dagsorden, som vi i Hedensted Lærerkreds går med på kommunalt plan, men selvom det ikke er let, er det også nødvendigt, at den løftes lokalt på de skoler, der berøres, for ellers risikerer det at blive lærere og børnehaveklasseledere, der tager hele skraldet.

Tildelingsmodel, generel underfinansiering.

Byrådet i Hedensted har for nyligt drøftet en ny tildelingsmodel til skolerne. Årsagen til, at det var blevet nødvendigt, er en udvikling, der er gået fra, at der tidligere årligt måske var 2-4 skoler, der kom ud med underskud, til at det nu var mere reglen end undtagelsen, at skolerne endte med underskud – og flere steder ganske markante underskud. Umiddelbart blev der fra forvaltningens side peget på dyrere specialtilbud som en primær årsag, men vores påstand er, at årsagerne til at skolerne genererer underskud er noget mere dybtliggende, om end vi anerkender, at udgifterne til både inklusion og segrerede elever er svære at styre. Helt grundlæggende, så beder man skolerne drive skole, uden at give dem de nødvendige ressourcer, så det kan gøres ordentligt over for både elever og ansatte. Den nye tildelingsmodel kom i hus oven på et forløb, som på mange måder var interessant. En klar majoritet af skolebestyrelserne, Skolelederforeningen og Hedensted Lærerkreds bidrog alle med høringssvar, som mere eller mindre pegede i samme retning.

Fra Hedensted Lærerkreds indgav vi et høringssvar, der bakkede op om den tildelingsmodel, som endte med at blive vedtaget. Både fordi det var den mest retfærdige, men også fordi den i højere grad end alternativerne ville gøre det tydeligt, hvilket serviceniveau politikerne økonomisk tildelte midler til til den enkelte skole.

Størstedelen af vores høringssvar anvendte vi dog på at påpege og argumentere for, at skoleområdet i Hedensted helt generelt er underfinansieret. Oven på forløbet og høringssvarene har byrådet valgt, at man i den kommende tid vil undersøge nøje, hvorvidt skoleområdet ER underfinansieret. Jeg tror, at vi i salen her har et bud på svaret...

I Hedensted Kommune har man valgt en decentral skolestruktur, hvor man som bekendt har mange selvstændige skoler. Man har bibeholdt alle de små skoler, der i mange andre kommuner enten er blevet lukket eller er blevet afdelinger af større skoler. Der skal ikke herske tvivl om, at det valg bakker vi fuldstændig op om i Hedensted Lærerkreds, da det er det mest rigtige for en landkommune med Hedensteds karakteristika.

Men Hedensted Kommune har bare ikke forholdt sig til konsekvensen af de valg man har truffet. Den skolestruktur vi har – og som er den rigtige – koster ganske indlysende mere i mursten, ledelse og teknisk/administrativt personale, da det er noget af det, som kan gøres billigere i større enheder. Udgiftsmæssigt koster en elev i Hedensted lige omkring – helt nøjagtigt lidt mindre – end landsgennemsnittet. Men når vi bruger flere ressourcer på mursten, ledelse m.m. end øvrige kommuner og samlet har en gennemsnitlig udgift, så er det det pædagogiske personale, som til ugunst for eleverne, skal løbe stærkere.

Det er derfor, at lærerne i Hedensted generelt har et tårnhøjt undervisningstimetal, hvilket både giver et højt arbejdspress, men som selvfølgelig også giver sværere vilkår for vedvarende at levere god, spændende og veltilrettelagt undervisning til eleverne i kommunen.

Sammenligner vi os med resten af landet, har vi klart flere lærere, der underviser meget.

I Hedensted Kommune planlægges ca. 2/3 (68 %) af lærerne til at undervise 750 timer eller derover. På landsplan er det under halvdelen (44 %), som skal undervise så mange timer.

Kigger vi kun over kommunegrænsen til vores 3 nabokommuner, så er virkeligheden, at vi bruger tæt på samme beløb pr. elev årligt.

I Ikast-Brande bruger de ca. 70.000 kr., mens vi i Hedensted bruger ca. 66.000 kr. Vejle og Horsens ligger begge med en udgift på godt 64.000 kr. pr. elev.

Sammenligner vi med de tre nabokommuner, så har vi markant flere lærere med høje undervisningstimetal. I Ikast-Brande planlægges 20 % af lærerne til årligt at undervise 800 timer eller derover. I Horsens drejer det sig om 15 %, mens det i Vejle er 9 %, der har så mange undervisningstimer planlagt fra skoleårets start.

I Hedensted gør det sig gældende for 45 % af lærerne! 45 %!!! Som er planlagt til at undervise 800 timer eller derover.

Det er mere end dobbelt så mange som i Ikast-Brande, 3 gange så mange som i Horsens og 5 gange flere end i Vejle.

Det er dybt urimeligt over for både elever og lærere, det er uholdbart og det ER den manglende finansiering af vores valgte skolestruktur, som er den primære synder.

Jeg har tidligere i budgetsammenhænge påpeget det, men først nu er der kommet hul igennem politisk i forhold til at ville undersøge problematikken. Tilbage står så, at vi skal sikre, at de også kommer til at handle på det. Det bliver en af vores allervigtigste opgaver i den kommende tid frem mod budgettet for 2020.

For der kan gøres noget ved det. Det har de fx vist i sidste uge i en af landets fattigste kommuner, Lolland kommune. Der har byrådet bevilget ekstra midler til skoleområdet, så man kunne indgå en arbejdstidsaftale med lærerne, der betyder et maksimalt undervisningstimental på 780 timer. Til sammenligning er det, hvad vores gennemsnitlige undervisningstimental ligger på!

Lokal aftalemulighed i Hedensted Kommune

I september måned 2018 udsendte Hedensted Kommune en pressemeddelelse med den socialdemokratiske borgmester, Kasper Glyngø, og formanden for Udvalget for Læring, Venstres Ole Vind, som afsendere. I pressemeddelelsen lød det, at kommunen og Hedensted Lærerkreds skulle indgå en dialog, der på sigt kunne resultere i en lokal aftale om lærernes arbejdstid.

En altafgørende forskel på en aftale og den fælles forståelse, som vi har nu, er, hvorvidt man kan "støtte ret" på papiret, som det så smukt hedder. Ved en lokal arbejdstidsaftale kan man ved uenigheder løfte det til det tvistløsningssystem, der er i overenskomstsystemet. Det kommer sjældent i spil, og det er bestemt heller ikke målet, men det bidrager til, at begge aftaleparter reelt forpligter sig på at leve op til ordlyden af det aftalte. En fælles forståelse som vores er ikke på samme måde juridisk bindende. Heller ikke selvom vi og Hedensted Kommune i fællesskab har understreget, at ALT i den SKAL overholdes. Faktum er, at man i vores optik ikke har formået at få alle ledere til at levere på det, der står i den fælles forståelse, og at den form den har – som har været det, som var muligt på det tidspunkt – ikke har gjort os i stand til at få det til at ske.

Tilbage til pressemeddelelsen... Folkebladet skrev på baggrund af pressemeddelelsen en artikel med overskriften "*Kommunen rækker hånden ud til lærerne*", hvori jeg også fik lov at udtale mig. Jeg kvitterede for invitationen til dialog, men understregede også, at der er et stykke vej fra dialog til en aftale om arbejdstid.

Vi er stadig i dialog. Da skoleårets planlægning nærmer sig med hastige skridt, bliver det naturligvis mindre sandsynligt for hver dag, der går, om vi når at få noget på plads til det kommende skoleår. I det hele taget kan vi desværre ikke give nogen garantier om, at vi når i mål. Det vender jeg lige tilbage til om et kort øjeblik...

Vi startede vores dialog med at blive enige om, at vi skulle have et fælles afsæt, en fælles viden om, hvordan lærere og børnehaveklasseledere oplever deres arbejdsforhold og forskellige andre relevante forhold pt. Derfor udsendte vi primo 2019 i fællesskab et spørgeskema, som I blev bedt besvare. Det var der heldigvis mange af jer, der gjorde. 355 ud af ca. 500 lærere og børnehaveklasseledere ansat på de 21 skoler tog sig tid til at bidrage. Det svarer til over 70 %, hvilket gør undersøgelsen særdeles valid og også er flot – især i lyset af, at vi ikke på linje med medarbejderundersøgelse og lignende har udsendt påmindelser. Mere end 70 % i et forsøg! Det skal I have mange tak for!

Både jeres afkrydsninger og jeres særdeles omfangsrige prosasvar er uvurderlige for os. De mere end 60 siders tætskrevne kommentarer er blevet nøje gennemlæst på vores side af bordet og har bidraget til at give os en endnu bedre forståelse af, hvilke oplevelser af og tanker om arbejdstid, I måtte have ude på skolerne.

Jeg vil ikke trætte jer med en gennemgående tilbagemelding på undersøgelsens resultater og det vil heller ikke være helt efter aftale, idet udmeldingen, der fulgte med invitationen til undersøgelsen, var, at den ikke skulle offentliggøres. Men vi har på et møde med TR/AMR og skoleledere sammen med kommunen berettet om nogle af undersøgelsens hovedresultater på et arrangement i slutningen af januar, hvor de også blev udleveret. Derfor kan jeg også godt give jer et par af de samme hovedbudskaber, da det er dem, som ligger øverst på vores liste over elementer, en eventuel arbejdstidsaftale lokalt er nødt til at forholde sig til.

Som I måske erindrer, fik I spørgsmålene 2 gange i forskellig kontekst. Først blev I spurgt, hvor enige I var i et givet udsagn, og dernæst skulle I forholde jer til, i hvor høj grad det pågældende udsagn var vigtigt i forhold til at have et godt arbejdsmiljø og lave undervisning af høj kvalitet.

I KL-retorikken har det gennem de senere år ofte været nævnt, at vi skal tale tingene op. Det er jeg modstander af. Når det handler om sådan noget her, så skal vi ikke male glansbilleder, men kigge på de reelle resultater.

Blot 46 % af respondenterne oplever at være tilfredse med kvaliteten af eget arbejde.

Kun 12,5 % (altså hver ottende lærer!) oplever at have den fornødne tid til at forberede og efterbehandle sin undervisning.

Hele 75 % af lærerne vil gerne kunne vælge at løse dele af deres individuelle arbejdsopgaver derhjemme eller andre steder.

Blot 52 % af lærerne oplever at have et professionelt råderum til at kunne planlægge og prioritere deres arbejdstid.

Alle disse forhold vurderes i høj grad eller meget høj grad at være vigtige for lærerne.

Det, der vurderes mindst væsentligt af de 4 forhold, er retten til at kunne vælge at tage individuelle opgaver med hjem, men der er dog ca. 75 %, som tilkendegiver, at de finder det væsentligt. De andre områder scorer bare endnu højere.

Kan vi i en aftale fixe disse 4 elementer, så er vi fra kredsstyrelsens side også overbeviste om, at flere end de nuværende 55 % vil kunne anbefale andre at blive ansat på en skole her i kommunen.

Og så vender jeg tilbage til det med, at jeg ikke kan garantere, at vi når i mål med en aftale:

Fra kredsstyrelsen har vi gået enormt målrettet ind til dette arbejde og været forberedt til tænderne fra møde til møde samtidig med, at vi har købt ind på den dagsorden, som politikerne satte tilbage i september: Det her må ikke koste en krone ekstra. Det er ikke let at forene de ting, men vi mener faktisk godt, det kan lade sig gøre. Når det er sagt, så bliver jeg nødt til fastslå, at vi ikke kommer til at indgå Danmarks dårligste aftale blot for at få en aftale.

Der skal være forbedringer af mulighederne for at lykkes, ellers giver det ingen mening, og så vil det derudover være til grin, at vi har brugt jeres dyrebare tid på endnu en spørgeskemaundersøgelse. Det er naturligvis også en selvfølge, at en eventuel aftale er en forbedring af Lov 409 samt vores nuværende Fælles Forståelse.

Vi går gerne på kompromis for at komme i mål, og vi er også villige til at kigge på andre løsninger end dem, som vi selv bringer til bordet, ligesom vi også er klar over, at vi ikke får alle vores ønsker opfyldt, men vi har nogle få minimumsbetingelser, der skal opfyldes:

For det første så skal en aftale være en aftale! Vi skal væk fra at "*tilstræbe*" eller "*åbne op for i den grad det kan lade sig gøre*". Det må være muligt at forpligte hinanden på noget, for ellers så er det ikke reelt en aftale.

For det andet, så indgår vi ikke en aftale, hvor vi ikke løser flere af de ting, som I har påpeget i undersøgelsen. Det er ikke sikkert, vi kan løse det hele i denne omgang, men vi skal tage hånd om flere af de forhold, der er tillagt mest værdi.

For det tredje, så indgår vi ikke en aftale, der i højere grad endnu åbner op for det grænseløse arbejde, for det er altså ikke lærere og børnehaveklasselederes ansvar, at der i skolen er lagt langt flere opgaver ind, end der er ressourcer til at løse.

Det betyder altså, at vi ikke kommer til at indgå en aftale i Hedensted, der fx åbner op for at tage arbejde med hjem *i det omfang planlægningen gør det muligt for dig*. Det kan være belejligt for dem, der tilsmiles af heldet og planlægningen, men sådan noget er i vores optik ikke en aftale. En aftale gælder for alle, ikke kun for de heldige eller de populære. Vi vil meget gerne lave en aftale, der giver mulighed for at tage arbejde med hjem for dem, der ønsker at tage nogle af de individuelle arbejdsopgaver med hjem, men hvis ikke en aftale forpligter lederne på at gøre det muligt for alle, så er det intet værd.

Kan det ikke lykkes, så kommer vi ikke i mål og det håber vi, I er enige i!

Ovenstående skal ikke tolkes således, at vi har opgivet at komme i mål, for det er ikke tilfældet, men der er brug for to parter, der virkelig vil det, og den fremskredne kalender gør naturligvis, at det er et realistisk scenarie, at vi ikke når det. Derfor er vi nødt til at forholde os til det.

Det vil være brandærgerligt, hvis det ikke lykkes at lande en aftale i Hedensted i denne ombæring, men vi kan og vil naturligvis ikke indgå noget, der er markant ringere end det, der indgås andre steder. Når man kan prioritere lærernes muligheder for at forberede deres undervisning i en af landets fattigste kommuner, så skal man også kunne gøre det i Hedensted!

Folketingsvalg – ytringsfrihed

I den nærmeste fremtid udskrives der folketingsvalg i Danmark. Det valg kommer utvivlsomt til igen bl.a. at dreje sig om udlændinge, og der er også mange, som prøver at sikre, at klimadagsordenen bliver central. Som formand for Hedensted Lærerkreds skal jeg ikke forholde mig til, hvilke af disse dagsordener, der er vigtigst, men jeg vil meget gerne her fra denne stol opfordre til at bidrage til, at der også kommer en dagsorden om både velfærdsstaten, den offentlige sektor og folkeskolen. Nok er der kommet en reform af folkeskolen, og de fælles mål er knapt så bindende, som de før var, men helt generelt er der behov for, at vores folkevalgte forholder sig til, hvilken type velfærd vi ønsker i det her land, hvordan vi skal sikre, at det fortsat bliver af høj kvalitet, og hvordan vi sørger for, at vores vigtigste samfundsberende institution, folkeskolen, igen bliver prioriteret lige så højt, som den fortjener.

For at denne dagsorden kommer ind på lystavlen hos kandidaterne og medierne, er vi nødt til at sige det, råbe det, skrive det, så de ikke slipper for at forholde sig til det. Derfor vil jeg med afsæt i det medlemsbrev, som Anders Bondo og skoleledernes formand, Claus Hjortdal, for nyligt sendte ud i fællesskab, opfordre jer til at blande jer i debatten i den forbindelse. Om det er på nettet, de sociale medier eller via blogs og indlæg i aviserne er ikke afgørende. Men vi kan, som de skriver, i fællesskab være den seriøse stemme, der skærer igennem spin og taktiske spil og får vigtige og samfundsrelevante dagsordener frem i lyset i stedet for de symbolpolitiske dagsordener, der nogle gange erobrer rampelyset. I forhold til ytringsfriheden og loyalitetspligt er man på sikker grund, hvis man udtaler sig på egne og ikke arbejdspladsens vegne, overholder tavshedspligten, ikke videregiver fortrolige oplysninger og undgår grove, krænkende udtalelser.

Med denne opfordring som sidste budskab vil jeg afslutte årets beretning og overlade den til generalforsamlingens behandling.